

Lennart Myhlback, generaldirektör på Räddningsverket

Lennart är utbildad statsvetare började arbeta i regeringskansliet 1970 och blev 1983 statssekreterare i Justitiedepartementet. När Räddningsverket (SRV) skulle bildas var det dags att byta jobb och Lennart blev då generaldirektör från starten 1986 fram till 2000. Civilförsvarsstyrelsens (CFS) och Statens Brandnämnds uppgifter skulle samordnas. Arbetssätt och materielhantering var olika i dessa myndigheter.

SRV hade bra stöd från departementet, gått om pengar men det var stor brist på brandingenjörer och många behövdes.

Inledningsvis besökte Lennart ett antal räddningstjänster och ofta deltog folk från regeringskansliet. De behövde lära känna verkligheten. Ibland var journalister med på besöken. På detta sätt såg beslutsfattare problemen och kunde säga ”så här kan vi inte ha det” varpå ändringar var lättare att genomföra. Lennart bodde ofta på Johannes brandstation och följde med på larm.

Resorna visade tydligt att glesbygden behövde mer stöd om storstäderna så det blev många besök i mindre kommuner. Det fanns en ”glesbygdsklubb” som leddes av Bengt Carlsson som då var brandchef i Torsby. Lennart var ofta med på klubbens möten. En del små kårer provade att rycka ut vid akut sjukdom – IVPA (I Väntan På Ambulans). Vid den tiden saknades sjukvårdsutbildning vid kurser för deltidssbrandmän.

Ett nytt utbildningssystem innebar att civilförsvarskolorna skulle utbilda räddningstjänstens personal. Vid besök på skolorna prövade den nya generaldirektören alla praktiska moment, bl.a. stegklättring, rökdykning och inträngning.

Det fanns en förstudie om räddningstjänstens datorisering. SRV skulle bland annat

ta fram en nationell resursdatabas. Myndigheten hade en egen dataserver i Karlstad och utvecklade bland annat en informationsbank (RIB) med direktionen som ledningsgrupp. SRV medverkade till en samordning av räddningstjänstens datorsystem tillsammans med SOSAB och Kommunförbundet. Det blev även ett statistiksystem som kunde rapportera till SRV.

Inköp av slang minskades och det blev enklare för kommuner att låna och använda civilförsvarsmateriel vid insatser.

Ledningscentraler flyttades ut från bergum och nya byggdes för att klara kommunal krishantering men med lägre krav på bombskydd. ”Räddningsbeklädnad 90” utvecklades och tillverkades för att passa både räddnings- och civilförsvarspersonal.

En jordbävning inträffade i Armenien 1988 och Sovjet begärde hjälp för första gången. UD ringde och vi fick snabbt ihop ett gäng brandmän från Stockholm samt räddningshundar. Insatsen leddes av brandchef Lars Henriksson. Denna första utlandsinsats organiserades av verkets olika kompetenser. Kort därefter fick SRV ett uppdrag att skapa en organisation med personal från landets räddningstjänster som kunde ställa upp vid internationella insatser – och det har varit många inkl. mer långvariga insatser som försörjning och deltagande i återuppbyggnad.

Vår uppgift blev ofta att ”lösa problemet” och det gjorde vi.

Lennart noterar avslutningsvis att SRV var en välrenommerad myndighet och populär hos räddningstjänsterna.